

Quan una plaça està en obres, els veïns n'escruten cada moviment, ja que la plaça és a les ciutats el que als pobles són els patis. Amb la diferència que el pati és d'un i la plaça, de tots. A la Sagrera, dijous van començar les obres de la plaça del l'Assemblea de Catalunya, i aquell dia els veïns van veure per última vegada la plaça que, al juny, serà una altra. Ahir m'acostava a la plaça per escriure sobre el ja passat del que serà, diuen, la nova àgora de Sant Andreu. Al barri, de moment, la plaça sembla no tenir nom. És la de «les rates», deia un carter; «la que està a prop de la Masadas», indicava un veí; «la del pàrquing de les goteres», recordava una dona.

La de l'Assemblea de Catalunya és una plaça de barri d'una ciutat que ja no s'explica sense nomenar la vida dels que fa 15, 20 o 25 anys que són a Barcelona. En un dels costats de la plaça, l'edifici d'un supermercat que ja serveix per dir: «Ens veiem al costat del...» acull una perruqueria, una església evangèlica i també una cafeteria que regenta una família xinesa.

A l'altre costat, al Cellar Pons hi trobava les explicacions. El celler va

A PEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

El futur de la plaça de l'Assemblea

JOAN PUIG

►► Unes veïnes, davant la plaça de l'Assemblea, en obres, ahir.

obrir el 1946 i, des del 2010, el porta **Beba Silva**. Fa 26 anys, la dictadura va fer fora **Beba** de l'Uruguai. Va venir de pas cap a Suïssa, però es va quedar i, durant anys, va regentar el xiringuito del parc de la Pegaso, i va posar en marxa les barquetes que feien la volta al llac. Ja no hi ha xiringuito i de les barquetes només en queda una foto. «Llàstima. La gent necessita feina», deia ahir mirant la foto.

Tornava al present, a l'olor de bota, a vi. Lampareta, mate i un diccionari de francès al davant, explicava que la Sagrera funciona com a comunitat. Al barri, en aquesta part del barri, deia una clienta, tot passa a la plaça de Masadas, que és on es munta un mercat de miniatures cada primer diumenge de mes – «¿No ho sap?», em preguntava –; que és on es va gravar *El cor de la ciutat* – «¿No ho sap?», repetia – i que és on es reuneixen.

Ja no em preguntava si ho sabia. Començava la comparació entre les dues places i l'anhel que la de l'Assemblea de Catalunya tingui la vida que té la de Masadas. «Fins dijous passat, –deia **Maria Fernanda Clos**, la veïna– aquí hi jugaven els nens, els evangèlics hi feien pícnic i se celebraven aniversaris». Després, les

dues dones entaulaven una conversa sobre el present. Deien que el gran mal de la ciutat, del barri i fins i tot de l'escala de **Maria Fernanda** és que «els joves se'n van a l'estranger». Vitals, passaven al seu present: **Beba**, als vermouths, que sap que seran un èxit quan s'acabin les obres i les parades de miniatures es traslladin davant de la seva porta. **Maria Fernanda**, a les classes de tai-txi i d'anglès

«¿La de les rates?», exclama un carter quan li pregunto per la plaça

i al voluntariat. Tenen 76 i 70 anys, van néixer en dos continents diferents i comparteixen una vida que es creua en aquesta plaça.

Fins diumenge, el barri està de festa. Els xurrers i els escenaris eren senyals del que passaria més tard o del que va passar ahir a la nit. Anava a la plaça de Masadas: vitals, uns joves discutien un projecte. Hi ha present. ≡

cgaya@elperiodico.com